

Arrest

nr. 97 212 van 14 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 13 februari 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen, met name *“dat uw Raad de Belgische Staat verbiedt verzoekster te verwijderen van het Belgisch grondgebied tot wanneer de Raad het arrest heeft geveld over het verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring”*, van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 januari 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag, evenals van de vordering tot heropsluiting van 1 februari 2013, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 februari 2013 om 11 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DE NUL, die *loco* advocaat C. VERBROUCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verwerende partij neemt op 21 januari 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, dat dezelfde dag betekend wordt.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie A. P. (...), Attaché wordt aan

de genaamde A. E. A. (...) geboren te Accra, op 10.06.1967 die de Ghanese nationaliteit heeft,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 20/11/2012.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene diende op 07/12/2009 te Elsene een aanvraag machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis. Deze aanvraag werd op 01/03/2011 ongegrond verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken

samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 25/03/2011 en het bevel was geldig tot 25/04/2011.

Op 20/11/2012 werd betrokkene opnieuw in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten wegens illegaal verblijf. Dit bevel was geldig tot 20/12/2012. Betrokkene heeft ook hieraan geen gevolg gegeven.

Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de burgerlijke stand van Sint-Katelijne-Waver samen met een man van Belgische nationaliteit (C., H. (...)). Op 15/10/2012 werd aan betrokkenen een huwelijksverklaring afgeleverd. Op 27/12/2012 weigerde de burgerlijke stand van Sint-Katelijne-Waver het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Mechelen. Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht ter bestemming van Ghana.

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

(...)

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 20/11/2012. Er werd niet voldaan aan de terugkeerverplichting.
(...)."

De verzoekende partij dient tegen deze beslissing op 25 januari 2013 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 29 januari 2013 wordt deze vordering bij arrest gekend onder nummer 96 079 door de Raad afgewezen omdat geen ernstig middel werd aangehaald.

Op 1 februari 2013 wordt aan de verzoekende partij een vordering tot heropsluiting ter kennis gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing.

Op 13 februari 2013 dient de verzoekende partij bij fax een "verzoek tot het bekomen van uiterst dringende voorlopige maatregelen" in, er toe strekkend "De Belgische Staat te verbieden verzoekster te verwijderen van het Belgisch grondgebied tot wanneer de Raad het arrest heeft gevelde over het verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering van 21.01.2013, ter kennis gebracht van verzoekster op 21.01.2013, evenals van de vordering tot heropsluiting van 01.02.2013, ter kennis gebracht van verzoekster op 01.02.2013."

In het faxbericht van de raadsman van de verzoekende partij, toegevoegd bij het instellen van huidige vordering, wordt gemeld dat diezelfde dag een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring wordt ingediend.

2. Betreffende de ontvankelijkheid van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wat de eerste bestreden beslissing betreft

2.1. Relevante wettelijke bepalingen betreffende voorlopige maatregelen

Artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing worden samen behandeld en afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen.

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de inhoud van de in dit artikel bedoelde vordering, de wijze waarop ze moet worden ingediend en de procedure.”

Artikel 44 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) luidt verder als volgt:

“Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend.

De vordering wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980. De vordering wordt gedagtekend en bevat :

1° de naam, nationaliteit, de gekozen woonplaats van de verzoekende partij en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing;

2° de vermelding van de beslissing waarvan de schorsing wordt gevorderd;

3° de beschrijving van de gevorderde voorlopige maatregelen;

4° een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen;

5° in voorkomend geval, een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

[...]”

2.2. Uiterst dringend karakter van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.2.1. Uit voormelde wettelijke bepalingen volgt dat de verzoekende partij die via de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid haar reeds hangende vordering tot schorsing versneld wenst te activeren, het uiterst dringend karakter van haar vordering dient aan te tonen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van deze procedure waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de snelle behandeling duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

De uiterst dringende noodzakelijkheid dient met concrete gegevens te worden aangetoond. Deze rechtvaardiging is tweeledig. Enerzijds moet worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en anderzijds dat de verzoekende partij zelf de nodige diligentie aan de dag heeft gelegd bij het indienen van het verzoekschrift.

In casu stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing – met name een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering– verzoekende partij op 21 januari 2013 ter kennis werd gebracht. Op 21 januari 2013 werd de

verzoekende partij vastgehouden in een gesloten centrum. Ook op het ogenblik dat zij kennis krijgt van de tweede bestreden beslissing verblijft zij in voormeld gesloten centrum. Er dient aldus te worden aangenomen dat sinds 21 januari 2013 – gelet op de vasthouding van verzoekende partij – de tenuitvoerlegging van de aangevochten verwijderingsmaatregel reeds imminent was en op elk ogenblik kon worden doorgevoerd. Deze imminentie was de verzoekende partij meer dan goed gekend vermits zij op 25 januari 2013 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indiende. Niettegenstaande voormelde gegevens opteerde verzoekende partij op 13 februari 2013, althans naar haar zeggen voor het indienen van een beroep tot nietigverklaring gepaard gaande met een gewone vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing onmiddellijk gevolgd (hetzij gelijktijdig) met het indienen van een verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Ten deze stelt de Raad ambtshalve de laattijdigheid van deze vordering vast.

Artikel 39/57, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat het beroep dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet, bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet worden ingediend binnen een termijn van vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

De termijn van vijftien dagen, bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing in het repatriëringscentrum RC127bis te Steenokkerzeel bevond en derhalve in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 21 januari 2013. Derhalve is 5 februari 2013 de uiterste datum waarop de verzoekende partij een verzoekschrift tot nietigverklaring kon indienen. Er moet dus worden vastgesteld dat het volgens de verzoekende partij op 13 februari 2013 ingediende beroep *prima facie* laattijdig is (RvS 25 mei 2005, nr. 144 929; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 416).

2.2.2. Van deze termijn kan niet afgeweken worden voor het instellen van een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Zoals gesteld, overeenkomstig artikel 39/57 van de vreemdelingenwet dienen de in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet bedoelde beroepen bij verzoekschrift ingediend te worden binnen de dertig respectievelijk vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Artikel 39/2, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad, bij wijze van arresten, uitspraak doet op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, terwijl artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad, bij wijze van arresten als annulatierechter uitspraak doet over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Afdeling III van hoofdstuk 5 van titel I *bis* van de vreemdelingenwet, het hoofdstuk met betrekking tot de rechtspleging, betreft het annulatieberoep. Onderafdeling 3 ten slotte betreft het administratief kortgeding, hetgeen betrekking heeft op enerzijds de schorsing (de artikelen 39/82 en 39/83 van de vreemdelingenwet) en op de voorlopige maatregelen (de artikelen 39/84 en 39/85 van de vreemdelingenwet).

In casu betreft het verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend overeenkomstig de artikelen 39/84 en 39/85 van de vreemdelingenwet. Dergelijke vordering wordt onder het annulatieberoep gecatalogeerd en valt derhalve onder de “overige beroepen” zoals bedoeld in artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Daar artikel 39/84 van de vreemdelingenwet ook niets anders bepaalt, lijdt het dan ook geen twijfel dat, voor zover de verzoekende partij al anders zou willen voorhouden, ook een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid minstens onder de algemene bepaling van artikel 39/57 van de vreemdelingenwet valt en dat zodoende maximaal de gewone beroepstermijnen erop van toepassing zijn. Deze termijnen zijn van openbare orde en dienen strikt te worden toegepast.

De ingediende vordering is derhalve laattijdig. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

2.2.3. Ter staving van het uiterst dringend karakter van haar vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen stelt de verzoekende partij onder meer dat een volgende verwijdering van het grondgebied is voorzien op 1 maart 2013 en dat zij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet meer kan indienen *“vermits dit reeds gebeurd is door de vorige raadsman”*. Zij wijst erop dat de verwijdering kan plaatsgrijpen zonder dat *“de gewone”* schorsings- en annulatieprocedure is beëindigd. Dit terwijl de bestreden beslissing onwettig is genomen en de artikelen 8 en 12 van het EVRM schendt.

Er wordt opgemerkt dat dergelijke attitude een manifeste uiting van misbruik van procedure is. Daargelaten de vaststelling dat de Raad niet bevoegd is tot het opleggen van een verbod maar dat wel in het kader van voorlopige maatregelen kan gevraagd worden de schorsingsprocedure te activeren, houdt deze proceduremogelijkheid evenwel niet in dat de verzoekende partij aan de hand van het indienen van een (laattijdig dan nog) verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring gevolgd door een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid vooralsnog een tweede behandeling van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een zelfde bestreden beslissing, zij het onder de naam van voorlopige maatregelen, kan verkrijgen.

2.2.4. Dit gevoerde misbruik van procedure klemmt nog meer nu de verzoekende partij, naast de laattijdigheid van haar vordering, ook artikel 39/82, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, samengelezen met artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, negeert.

Artikel 39/82, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet luidt:

“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.”

Artikel 39/85, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend **en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken**, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.”*

Uit de gegevens beschikbaar bij de Raad blijkt dat verzoekende partij al op 25 januari 2013 de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gevorderd heeft van de eerste bestreden beslissing. Op 29 januari 2013 heeft de Raad bij arrest nr. 96 079 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen wegens het gebrek aan ernstige middelen.

Gelet ook op deze voormelde wetsbepalingen kan verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze opnieuw een schorsingsverzoek bij uiterst dringende noodzakelijkheid indienen via het instellen van een vordering voorlopige maatregelen tegen de eerste bestreden beslissing.

Ook deze onontvankelijkheid wijst erop dat de verzoekende partij, teneinde een tweede repatriëringspoging tegen te houden, verkiest de wettelijke bestaande procedures te misbuiken.

2.2.5. Tot slot dient hieraan nog toegevoegd te worden dat de verzoekende partij ter terechtzitting, op het voorgaande gewezen, stelt zich te gedragen naar de wijsheid.

3. Wat de tweede bestreden beslissing betreft

Al in het arrest gekend onder nummer 96 079 van de Raad van 29 januari 2013 werd erop gewezen dat:

“3.1. Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding die besloten is in de bestreden beslissing, dient de Raad op te merken dat een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de

correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Op dit vlak is de vordering derhalve onontvankelijk.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Desalniettemin stelt de verzoekende partij thans ook een vordering tot *“het bekomen van uiterst dringende voorlopige maatregelen”* in tegen de *“vordering tot heropsluiting”*, waarvoor de Raad omwille van dezelfde reden geen rechtsmacht heeft. Ook deze vordering is onontvankelijk en dergelijke hardleersheid wijst opnieuw op een misbruik van procedure waaraan de verzoekende partij zich schuldig maakt.

Ter terechtzitting hierop gewezen stelt de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid.

De vordering tot *“het bekomen van uiterst dringende voorlopige maatregelen”* bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk.

4. Geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep

De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/73-1 van de vreemdelingenwet:

“Als de Raad vindt dat een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep verantwoord kan zijn, bepaalt het arrest daartoe een terechtzitting op een nabije datum.

Het arrest wordt betekend aan de partijen.

Het arrest dat de geldboete uitspreekt, geldt in elk geval als op tegenspraak gewezen.

De geldboete gaat van 125 tot 2500 euro. De Koning past elk jaar deze bedragen aan ingevolge de evolutie van het indexcijfer van de consumptieprijsen.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de nadere modaliteiten inzake de inning van de geldboete.”

Het kennelijk onrechtmatig beroep is het beroep dat er kennelijk toe strekt om de tenuitvoerlegging van een duidelijk rechtmatige bestuurlijke beslissing te vertragen, of dat kennelijk niet is ingesteld met de bedoeling een uitspraak ten gronde over de aanspraak te verkrijgen. Een dergelijk misbruik kan afgeleid worden uit het bestaan in hoofde van de verzoeker van kwade trouw, van een bedoeling om te schaden of van een dilatoir oogmerk, of uit een uit de lucht gegrepen en kennelijk ongegronde argumentatie (RvS 15 september 2010, nr. 207.381).

Zoals uit de bespreking hoger blijkt heeft de verzoekende partij een manifest onontvankelijk beroep ingediend tegen een vordering tot heropsluiting waarvoor de Raad niet bevoegd is terwijl zij op dit gegeven al werd gewezen in het arrest kortelings voor haar vordering uitgesproken op 29 januari 2013.

Bovendien werd er tegen dezelfde eerste bestreden beslissing al een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend die werd afgewezen. Desalniettemin verkiest de verzoekende partij een tweede maal eenzelfde resultaat te verkrijgen via het indienen van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en dit op laattijdige wijze.

Gelet op bovenstaande bespreking is de vordering in haar geheel manifest onontvankelijk, om meerdere redenen. Het onderhavige beroep kan wijzen op een kennelijk onrechtmatig beroep zodat het past daartoe partijen de gelegenheid te geven hun standpunt te kennen te geven ter terechtzitting op dinsdag 5 maart 2013 om 10 uur 00.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De terechtzitting zoals bedoeld bij artikel 39/73-1 van de vreemdelingenwet wordt bepaald op dinsdag 5 maart 2013 om 10 uur 00.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. BEELEN